

Állítólag Magyarországon mindenki fél. Félnek az egyenruhások, félnek az ügyészek, félnek a bírók, félnek az orvosok, ápolók, a tanárok - mindenki retteg...

Amikor ezt olvasom, rendre eszembe jut egy történet. Pár éve Szarvas környékén igyekeztem megismerni a „csicskatartást”, azaz a modern kori rabszolgaság egyik formáját, amelynek lényege, hogy kiszolgáltatott embereket erőszakkal, fenyegetéssel vagy más hasonló módon gyakorlatilag fogságban tartanak, dolgoztatnak, s pénzüket, járandóságukat elveszik tőlük. A szabadulás szinte lehetetlen. Találkoztam valakivel, akinek mégis sikerült, s elmesélte, hogyan: „Van egy húgom, aki akkor 22 éves volt. Nagyon szeretett engem, végtelenül hiányoztam neki, és nem tudta elfogadni, hogy csicskaként élek egy tanyán, ahonnan nincs menekvés. Egy napon karjára vette a kisbabáját, eljött a tanyára, odaállt a fogvatartóm elé, akitől az egész megye reszket, határozottan a szemébe nézett, és azt mondta: 'Önnek nincs joga fogságban tartani a testvéremet. Engedje el!' A csicskatartó alig jutott szóhoz a meglepetéstől, majd közölte, hogy szabad vagyok. Azóta is békén hagy, ami példátlan eset a csicskatartás világában. Annyi kellett, hogy valaki bátran szembeszálljon vele.”

Ennyi a történet. De persze gondolhatunk az egri nőkre vagy az 56-os forradalmárookra, akik a ruszki tankokkal szálltak szembe. A bátorság a méltóság elválaszthatatlan része. A gyávaság pedig méltóság nélküli élethez, szolgasághoz vezethet. A polgár, aki nem érez erőt és bátorságot, lehajtott fejjel járó alattvalóvá válhat - s a mindenkori hatalom úgy is fogja kezelni. A valódi rendszerváltáshoz le kell vetkőzni a gyávaságot, abba kell hagyni a rettegést. Össze kell fogni - párthovatartozásra tekintet nélkül -, és szembe kell szállni az önkénnyel, az elnyomással, a megfélemlítéssel, bármilyen párti kormány, munkahelyi vagy egyéb vezető gyakorolja azt. A szocializmus/kommunizmus közel 30 éve véget ért, nem lehetünk a rettegők országa. „Na de mégis hogyan és kivel fogjunk össze?” - kérdezték már a két előző hasonló témájú és mottójú írásom kapcsán is. „És egyáltalán, most akkor kire szavazzunk, ki fogja mindezt megcsinálni értünk?” Pont ez a lényeg, hogy a polgároknak egymással összefogva kell kikövetelni és kialakítani egy olyan rendszert, amelyben már majdnem mindegy, hogy melyik párt nyeri meg a választásokat, mert az ország mindenképpen működik, mégpedig színvonalasan. S fel kell fognunk: a diktatúrában az állam, a hatalom ellenőrzi, és korlátozza a polgárát, a demokráciában a polgár ellenőrzi, és korlátozza az államát. Az államot, ami érte, a polgárért, a közösségért, a nemzetért van. Ez lenne a valódi rendszerváltás - amit mindenek előtt a fejünkben és a szívünkben kell végrehajtani.

*Szeretettel
Krisztina*